

[Haunstrup Clemmensen.]

af maj, og der kan vel ikke være megen uenighed om, at det er adskilligt senere end 15. marts, den skæringsdag, som regering og folketing har været enige om skulle være sidste frist, hvis lovforslag skulle gennemføres i den pågældende samling. Vi vil gerne fra vor side også gøre opmærksom på dette forhold, som vi naturligt tillægger betydning i denne konkrete sag.

Må jeg endelig have lov at sige, at jeg selv, ligesom vel alle andre, undertiden har sagt, at der måske manglede konsekvens i regeringens holdning. Den bebrejdelse skal ikke lyde ved denne lejlighed. Tværtimod; der er en ganske klar konsekvens, en socialistisk konsekvens på disse områder. Først foreslår man en vidtgående forringelse af afskrivningsreglerne, hvorved man utvivlsomt svækker den enkelte erhvervsvirksomheds mulighed for selvfinansiering; så kommer man nu med lovforslag, der svækker opsparingsmulighederne, således at der bliver færre midler til rådighed for investering i det private erhvervsliv, og derefter foreslår så et andet socialistisk parti i dette ting, at nu skal der oprettes en stor statslig investeringsfond, der skal investere i det såkaldte betrængte erhvervsliv under den ene eller den anden form. Det er en ganske klar linje; man forsøger på disse områder at hæmme erhvervslivets muligheder for i tilstrækkeligt omfang at foretage de investeringer, der er helt afgørende for beskæftigelsen. Her er altså noget, de socialistiske partier kan blive enige om. Jeg forstår vel, at der her ikke har været nogen større uenighed i „det røde kabinet“, eller hvilket navn de guerre der ellers kan være tale om; her kan man enes, men man kan ikke enes med de partier, der virkelig ønsker, at erhvervslivet skal have mulighed for at bevare sin konkurrenceevne og skabe tilstrækkelig mange arbejdspladser i en periode, da Danmarks konkurrenceevne kan komme ud for en hård prøve.

Aksel Larsen: Jeg må tillade mig med det samme at sige, at hr. Haunstrup Clemmensen gjorde sig skyldig i en fejltagelse — han gjorde sig skyldig i mange fejltagelser; men den, jeg vil anholde med det samme, er hans påstand om, at det var ud fra grim socialisme, man ville ophæve denne kapitalbindingsordning. Det har ikke noget med socialisme at gøre; det er simpelt hen sund fornuft, det er gavnligt for landet, for befolkningen, for nationaløkonomien osv., det tjener til at give et forenklet skattesystem, og det skader ikke opsparingen — men specielt socialistisk er det ikke.

At slippe af med adgangen til at binde penge på kapitalbindingskonti og den medfølgende adgang til at slå sin skattepligtige indkomst ned med det samme beløb vil sige at fjerne en af de grimme gevækster, der overhovedet nogen sinde har eksisteret i dansk skattelovgivning, eller, som jeg sagde, da vi diskuterede det for et år eller to siden, den grimme slyngplante, vi kender i dansk skattelovgivning. Der kan simpelt hen ikke siges noget, der kan tjene til at forsvare en sådan ordning, andet end at den har vi nu haft i en årrække. Jeg erkender, at det har vi; vi har haft det, fordi de borgerlige partiers indflydelse på dansk skattelovgivning har været så stor, at de har kunnet tiltvinge sig indrømmelser af den art, det her drejer sig om. Men det er ikke nogen anbefaling for en videreførelse af ordningen, at man nu i Norge, hvor man hidtil ikke har haft ordningen, har fået en borgerlig regering, der vil indføre den ordning, vi her afskaffer. Det kan derimod tjene til at belyse forskellen mellem borgerlig såkaldt skattepolitik og arbejderparti-skattepolitik.

Det havde naturligvis været ønskeligt, om lovforslagene var kommet noget tidligere; det havde været ønskeligt, om de var kommet i april, men jeg har forstået, at der har været visse vanskeligheder ved at få dem udarbejdet og tilpasset den øvrige lovgivning. På den anden side: der er jo ingen